

БОЖА ІСКРА

№ 1 (18) Жовтень 2010 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ВОЛОДИМИРА,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

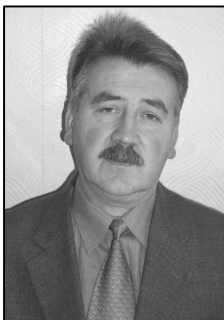
Візит Святішого Патріарха Московського і всієї Русі Кирила відбувся з 27 липня по 5 серпня 2009 року. Крім Києва Святіший Патріарх відвідав Крим, а також схід і захід України. Він звершив урочисті богослужіння в усіх трьох Лаврах України (Києво-Печерській, Святогірській і Почаївській), а також в Херсонесі на місці хрещення святого князя Володимира.

Розпочався візит 27 липня молебнем на Володимирській гірці. Того ж дня Патріарх звершив Всенощну в Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі, а в день церковного вшанування святого рівноапостольного князя Володимира, 28 липня, Божественну літургію на площі перед Успенським собором Лаври. Нагадаємо, що минулого року цей день був визнаний державним святом – днем Хрещення Київської Русі.

Символічно, що в Свято-Успенській Святогірській Лаврі Святіший Патріарх служив в день вшанування місцевої святині – Святогірської ікони Божої Матері – 30 липня, а в Свято-Успенській Почаївській Лаврі – в день 450-річчя принесення в Україну чудотворної Почаївської ікони Пресвятої Богородиці – 5 серпня. Богослужіння в Херсонесі відбулося 2 серпня, в день пророка Божого Іллі.

В Києві Патріарх Кирил відвідав Флорівський і Покровський жіночі монастирі та місце будівництва Кафедрального собору УПЦ. Він також мав зустріч зі студентами Київських духовних шкіл та українською інтелігенцією.

На Донбасі Патріарх Кирил відвідав новозбудований Спасо-Преображенський кафедральний собор Донецька і Свято-Василівський чоловічий монастир в с. Микільське Донецької області. В Криму він у Свято-Троїцькому жіночому монастирі в Сімферополі, де вклонився мощам святителя Луки, лікаря безвідплатного, на будівництві Олександрівського кафедрального собору Сімферополя, де освятив накупольні хрести. На заході України Патріарха приймали Рівненщина та Волинь. Тут Святіший Кирил відвідав Свято-Троїцький Корнецький жіночий монастир, Свято-Миколаївський Городокський жіночий монастир, Свято-Успенський Святогірський Зимненський жіночий монастир, Рівне, Луцьк та Володимир-Волинський. *(За матеріалами сайту patriarch.in.ua).*

НАШІ СУЧАСНИКИ

ПЕТРЕНКО Іван Данилович

Народився 1 жовтня 1956 року в селі Бовтишка. Краєзнавець, член Всеукраїнської спілки краєзнавців (2004), педагог. Закінчив Полтавський педагогічний інститут (1978). Працював учителем, завучем, директором у школах Тюмені (Росія), Сумщини, в школах Івангорода, Нової Осоти, Олександрівки. Працював директором (1989 - 1991), молодшим науковим співробітником Музею історії Олександрівського району (1991 - 1995). Нині працює науковим редактором в обласній редакції Книги Памяті України.

Відкрив і дослідив понад 20 археологічних поселень в нашому районі, займався виявленням і нанесенням на карту давніх курганів, брав участь у створенні експозиції Олександрівського районного краєзнавчого музею, шкільних музеїв.

Один з ініціаторів створення кімнати-музею Левка Мацієвича, виготовлення і встановлення багатьох меморіальних дошок, один з авторів проекту пам'ятника жертвам голодомору 1932–1933 рр. в Олександрівці, автор проекту хреста на могилі козаків отамана Миколи Скляра (Чорного Ворона). Автор багатьох краєзнавчих статей у місцевих газетах, автор однієї та співавтор двох книг. Відмінник народної освіти України. Лауреат обласної краєзнавчої премії імені Володимира Ястребова (2007), заслужений працівник культури України (2008). Все своє життя Іван Данилович Петренко присвятив вихованню духовності наших земляків.

Слово Святїйшого Патріарха Кирила після молебню на Володимирській гірці в Києві

**Ваше Блаженство, Высокопреосвященные
и Преосвященные Владыки,
дорогие отцы, братья и сестры!**

Благодарю Вас, Ваше Блаженство, за приглашение посетить сию землю, овеянную подвигами святых преподобных угодников Божиих, землю, положившую начало просвещению многих и многих народов.

Я прибыл сюда как паломник на берега Днепра для того, чтобы прикоснуться к тысячелетней истории нашей Церкви.

В крещении я получил имя святого равноапостольного князя Владимира, в монашестве - имя святого равноапостольного Кирилла. Эти святые были у истоков христианства в нашей земле, у истоков просвещения Киевской Руси, и потому с особым трепетом взмолился я сюда, на Владимирскую горку, для того, чтобы вознести молитву тому святому, имя которого получил в крещении и с которым постоянно сохраняю духовную молитвенную связь, ежедневно молясь святому равноапостольному Владимиру о сохранении святых Божиих Церквей, об укреплении Православия на Руси, о сохранении единства нашей святой Церкви.

Мы должны быть вечно благодарны Крестителю Руси за сделанный им судьбоносный выбор: принятие святой православной веры, которая стала бесценным сокровищем народа. Наступающий завтра день его памяти – это великий праздник Русской Православной Церкви, общий для всех окормляемых ею народов. Молясь здесь, у воздвигнутого святому князю памятника на берегу нашей общей крещальной купели, мы свидетельствуем о том, что завет нашего духовного прародителя живет и торжествует в истории, что мы, наследники Владимирова крещения, живя в разных государствах, свято храним заповеданное им духовное единство. В этом единстве – наша сила, основа нашей стойкости перед лицом всех искушений и разделений мира.

А сколько этих искушений, сколько этих разделений было за тысячелетнюю историю Церкви нашей! Но милостью Божьей, молитвами святого Крестителя нашего мы всегда со смирением и твердостью духа выходили победителями из этих искушений и разделений.

Это пастырское посещение станет для меня, прежде всего, радостной возможностью общения с народом Божиим, ревностно хранящим веру своих отцов, глубоко преданным своей Церкви, которая духовно воспитала его и, от дней Киевской Руси доныне, сформировала все те замечательные черты национального характера Украины, которые нам так дороги и которые на протяжении истории являлись источником побед, которые одерживал народ.

Прибегая к небесному предстательству просиявших на этой земле святых, мы будем вместе молиться о благе и процветании Украины, о мире и согласии ее граждан, о дружбе и братстве родственных народов, вышедших из днепровской купели, о нашем нерасторжимом духовном и церковном единстве.

**Боже великий, єдиний,
Русь–Україну храни.**

С этими прекрасными словами украинского духовного гимна отсюда, с Киевских гор, призываю Божие благословение на богохранимую Украинскую Державу и ее благочестивый православный народ, на все народы великой исторической Руси.

**Щастя дай, Боже, народу
І многая, многая літа!**

27 июля 2009 год. Киев, Владимирская горка.

**† Кирилл,
Святейший Патриарх Московский и всея Руси.**

ХТО ПРИВАТИЗУВАВ «ТРИ ШІСТКИ»?

Священик **Георгій ЛОБАНОВ**

(«Церковна православна газета», № 13 (239) за липень 2009 р.)

Чи варто приймати ідентифікаційний номер? Що робити зі штрих-кодом на товарах? Чи потрібно відмовлятися від нового паспорта? Комп'ютер та Інтернет — це дуже погано?" — ось уже понад десять років священикам доводиться відповідати на ці й подібні запитання.

(ЗАКІНЧЕННЯ. ПОЧАТОК У № 2 (17) ЗА СЕРПЕНЬ 2009 РОКУ).

АНТИПЕЕНІВСЬКЕ ЛИЦЕМІРСТВО

Здавалося б, Церква доклала чималих зусиль для викорінення есхатологічних страхів зі свого середовища. Було зроблено ряд заяв Священних Синодів РПЦ і УПЦ із закликом "берегти християнську тверезість мислення", були опубліковані думки шановних духовних старців, таких як отець Миколай (Гур'янов), архімандрит Іоанн (Крестьянкін). Усі вони говорили про те, що ШН не має жодного відношення до печаті антихриста. Отець Іоанн (Крестьянкін), зокрема, звертав увагу на те, що зараз ми все більше боїмося печаті антихриста. А ось про печать нашого особистого гріха мало хто навіть замислюється. Проте саме вона, ця печать, віддає людину в полон антихристових стихій і справ і є дійсним прообразом тієї печаті, якої насправді варто боятися! І ніщо Божественне не пройде крізь цю страшну гріховну печать, якою ми щодня печатаємо свої розум і серце". Старці також вважали антипеенівську діяльність такою, що може призвести до розколу в Церкві. Значно пізніше Церквою був почислений за штат єпископ Іполит (Хилько), заборонений у служінні єпископ Діомид (Дзюбан), які благословляли поширення літератури й відеопродукції подібної тематики, такі дії були визначені як провокація розколу (в липні 2008 р. єпископ Іполит покався). Також було відкликано благословення на діяльність Союзу православних братств України, заборонено поширювати у храмах і монастирях видання "Дух християнина" і "Пасха Третього Рима", діяльність яких визнали "шкідливою для Церкви і такою, що вносить у середовище православних християн дух неправди, розбрату й розділення". Однак уми людей донині бентежать. Дуже сумно бачити, коли жінка, яка проспівала на криласі майже три десятки літ, під впливом тих самих анонімних листівок, виданих з благословення "ігумена N", залишила храм і подібно до самосвятів удома сама читає молитви й освячує паску. Староста сільської парафії нарікає на свою подругу, яка, відмовившись від "коду" і пенсії, щоб не потрапити в комп'ютер (щоправда, її внесли до комп'ютера як таку, яка відмовилася від пенсії), тепер приїжджає до своїх подруг, щоб ті їй допомагали грішми (зі своїх же пенсій!). Або сільські жінки скаржаться, що не можуть прогудувати сім'ю, оскільки не можна продавати молоко на ринку без відповідного документа від санстанції, а отримати його можна, тільки поставивши номер на вухо корові (!): "А це ж гріх! Я читала. У старців написано!". Тим часом оратори антипеенівської пропаганди подорожують по святих місцях за кордоном (на які кошти?), друкують зовсім не дешеву літературу і навряд чи потерпають від голоду і сидять з відключеною за несплату електрикою. І попри все вважають себе власниками істинного тлумачення апокаліптичних пророцтв.

ЦЕРКВА – СТОВП І УТВЕРДЖЕННЯ ІСТИНИ

І таких випадків безліч, оскільки люди не усвідомлюють, що таке Церква — "стовп і утвердження істини" (1 Тим. 3: 15). А саме соборний, непогрішимий голос Церкви, яка є Тілом Христовим, має бути для нас основним критерієм. Якщо з думкою, висловленою на архієрейських і помісних соборах нашої Церкви, сперечатимось, то якої думки тоді будемо дослухатися? Складається враження, що хтось намагається відвернути християн від найголовнішого — отримання благодаті Духа Святого. А саме вона, за свідченням святих отців, є чинником стримування пришествя антихриста: "з'явився б він уже (антихрист), якби не перешкоджала йому Божественна благодать і не призначила пришествя його в належний для того час" (блаженний Феодорит). Тобто відстрочка його пришествя відбувається не завдяки нашій з вами відмові від паспортів, ІПН і пенсій, не завдяки протесту проти комп'ютерів, мобільних телефонів і глобалізації, а завдяки нашому заглибленню в себе, завдяки молитві, покаяттю, прощенню образ, неосудженню й любові один до одного, тобто всьому тому, чим утримується благодать Божа у цьому грішному світі й чим продовжує його існування.

ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР**ЛИСТОПАД****ГРУДЕНЬ**

*До уваги читачів, які бажають допомогти та пожертвувати кошти на Свято-Миколаївську церкву або на видання газети «Божа Іскра»!
Ви можете перерахувати пожертвування поштовим переказом чи внести в банк на рахунок Свято-Миколаївської церкви.
Наш розрахунковий рахунок 260073654 у ВАТ «Райфайзен Банк Аваль», м. Кіровоград, МФО 323538, ідентифікаційний номер 23229484.
Газета приймає також оголошення та рекламу.*

БОЖА ІСКРА**ПРАВОСЛАВНЕ ВИДАННЯ
СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ**

Газета видається з квітня 2003 року.

РЕДАКТОР – протоієрей Володимир (СОШИН).
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 27321, Кіровоградська обл.,
Олександрівський район, с. Бірки, Свято-
Миколаївська церква.
ТЕЛЕФОН РЕДАКЦІЇ: (067)49-30-955.

Свідоцтво про реєстрацію КГ № 0317-У
від 25.03.2003 року.
Видання розповсюджується безкоштовно.
Газету видруковано в Олександрівській районній
друкарні. Тираж – 500 прим.

Редакція уклінно просить читачів з повагою ставитися до православної газети і не використовувати її у господарських цілях. Читайте нашу газету і давайте читати іншим!